

Vợ bệnh miên, dùng máy tính bệnh đau

GARDEN GROVE (NV) - Hình ảnh người họa sĩ trẻ Nguyễn trên chiếc xe lăn với lòng nhàn nhàn đây nhàn gợn liến với nhàn nhàn bộn rộn trên cánh thềm khi lên nhàn nhàn giãi thảnh thơi cho mặt tác phẩm của mình đã khiến tôi chú ý.

Thêm vào đó, giọng nói ngọt ngào, chậm rãi, đằm thắm, khó khăn, pha trộn tiếng Việt và Anh của người họa sĩ càng thôi thúc tôi phải tìm hiểu câu chuyện và tác giả của nhàn nhàn bộn rộn tranh đẹp của vợ bệnh miên.

Vợ bệnh miên, dùng máy tính bệnh đau

Người họa sĩ đó là Tony Nguyễn, 32 tuổi.

“Ba đã mua sơn dầu trong nghĩa trang cho Tony”

Tony Nguyễn - Liệt toàn thân nhưng không liệt ý chí

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

Tôi tìm đến ngôi nhà Tony đã ở hơn 11 năm qua, vì n an dưỡng Garden Park.

Tony nằm trên giường, chỉ có cổ và ngón tay trên miệng nhưng đang múa trên giá và được kê ngay tầm mắt.

“Em đang vẽ cảnh thành phố ở Italy,” Tony trả lời câu hỏi của tôi sau khi cô giáo dạy vẽ giúp Tony lấy chỉ cổ ra khỏi miệng.

“Đã bao giờ Tony đến Ý chưa?” - “Chưa. Em xem những bức hình rồi tôi sáng tạo thêm.” Số tôi không nghe rõ được giọng nói khó khăn của mình, Tony chậm rãi nhắc tôi nhớ lại câu trả lời.

Tuy nhiên mình chỉ có khả năng nghe nói tiếng Việt được 40%, Tony trò chuyện với tôi bằng cả hai ngôn ngữ.

Tony sinh ra trong gia đình có 4 chị em, “Em có chị lớn, còn em là con trai lớn.”

Tony theo ba và bác đi vượt biên rồi nhập cư, “lúc mấy tuổi em cũng không nhớ nữa.” Hiện giờ ba Tony đã trở về Việt Nam sống, mẹ và anh được chuyển đến ở cách đây hai năm.

Tony Nguyễn (giữa), liệt toàn thân, và tác phẩm “Vô Địch” được gửi đi dự thi và bìa báo Xuân Việt Tide 2010. Bên trái là ông Na Nguyễn, giám đốc Garden Park, và cô giáo dạy vẽ Elizabeth Phạm Thu Hiền. (Hình: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt)

Tony Nguyen n - Li t toàn thân nh ng không li t ý chí

Tác Giả: Ng c Lan/Ng i Vi t

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

T t , ch m rãi, r t l phép, Tony l n l n nói tôi nghe nh ng đi u tôi mu n bi t. Tony nói ti ng Vi t, ch nào nghe tôi h i l i, Tony l i tr l i b ng ti ng Anh, cho ch c ăn!

Ng p ng ng, dè d t m t lúc lâu, tôi nêu th c m c c a mình, “Lý do nào Tony vào đây?”

“Em b xe đ ng.” - “Khi đó, Tony bao nhiêu tu i?” - “Em 19 tu i, đang là art technician.”

Tôi nhìn vào g ng m t Tony. Tony nhìn tôi. Tôi c nén m t ti ng th m nh b ng cách c n nh môi mình.

19 tu i. M t cú đ ng xe. Ch n th ng c t s ng. Li t c ng i t c xu ng chân. Còn gì nghi t ng h n?

Mi ng sticker dán phía tr c vành nón chính là sensor Tony Nguyen dùng đ đi u kh n máy vi tính, đ “làm phim, graphic, art, nghe nh c, coi phim, làm m i th .” (Hình: Ng c Lan/Ng i Vi t)

Ông Na Nguyen, giám đ c Garden Park, cho tôi bi t, “Ba Tony, khi y, đã mua s n mi ng đ t làm n i chôn Tony trong Peek Family.”

Ch v y, đ cho tôi hình dung nh ng gì mà Tony đã tr i qua. Đau đ n. Tàn kh c.

Cậu Nguyễn Tony, giờ đây còn hoạt động để có cái đầu. Có đầu, đó không phải là một cái đầu bình thường.

Nguyễn hã sĩ vẽ bưng miêng

“Em ở Garden Park 11 năm. Trước khi vào đây em không biết vẽ gì, em quên tên rồi.” Không hiểu tôi hỏi, Tony tiếp tục nói chuyện, “Ở đây vui, y tá tốt lắm, chú Na cũng tốt. Everybody is good.” Tony vẽ a gọt gọt cái đầu và chụp một bức ảnh để cho trên vẽ nên chữ “is goood.”

Tôi bưng nhận ra Tony có cách nói chuyện rất hay, đặc biệt, khi nhìn người ta phải bắt cảm.

Tony học vẽ đã 5, 6 năm nay, đầu tiên vẽ một cô giáo người Mỹ. Tôi không có đầu kiện gặp bà giáo để hỏi xem bà đã học nghệ thuật Tony như thế nào trong nghệ thuật chụp chụp đầu tiên làm người hã sĩ vẽ bưng miêng.

Tôi chỉ có dịp nói chuyện với cô Elizabeth Phạm Thu Hằng, cô giáo dạy hai dạy vẽ cho Tony, bên cạnh cô giáo người Mỹ.

Cô Elizabeth kể, “Tôi dạy cho Tony được 2 năm. Mặc dù cả nghệ thuật người hã sĩ như tôi đầu mút để dạy vẽ nghệ thuật lên cao. Nhưng khi gặp Tony thì tất cả đầu đã thay đổi.”

Cô Elizabeth nói Tony đã là một hã sĩ trước khi cô bắt đầu dạy Tony. Hằng tuần cô chỉ đến để 'mix' màu, thao luận về nghệ thuật tranh, đưa ra ý kiến, “còn mới là Tony quyết định.”

Tony như cô vẽ màu vàng và trang trí tiếp tục bức tranh đang vẽ dở dang. Cô hỏi, “Tony muốn vàng như trang hay vàng hòa với trang?” rồi “Tony muốn cỡ nào?” Lạ và màu theo đúng ý hã sĩ, cô đưa vào miêng Tony.

Tôi t_h h_ài c_ón ph_ải m_àt bao nhiêu th_ời gian đ_ể có th_ể làm đ_ểc nh_ư v_ày nh_ư?

Trước khi trở thành một họa sĩ, Tony trải qua 15 tháng học sßng máy vi tính bßng... đßu.

“Chß có thßy cái sticker phía trước nón em không? Em xài cái đó đß đißu khißn computer. Nó là cái sensor.”

Ra là vậy. Thế nào tôi tß hßi tßi sao Tony lßi cß luôn đßi nón ngay khi đang nßm.

“Tony có thß làm gì trên máy tính?”

“Em đã học graphic design. Em làm phim, edited phim.”

Thßy tôi trßn tròn mắt, Tony cßi đßc ý, “Nothing is impossible. Mình muốn là đßc à!” Tôi cßi nhìn Tony lßc đßu nói nhß, “Không tin đßc!” - “Nothing is impossible.” Tony khßng đßnh lßi mßt cách đßy tß tin.

Tony cho tôi xem cách Tony sß dßng máy tính.

Cũng nhß chiếc giá vẽ, chiếc máy tính đßc đßt vßa tßm sß dßng cho Tony. Tôi nhìn vào màn hình, thßy hình mũi tên chßy tßi lui trên đó, nhß thß mình đang nhßp “mouse.” Đßu Tony nhúc nhích nhß nhàng đß đißu khißn mũi tên đó theo ý mình.

“Ai chß Tony sß dßng cái đó?” - “Em đi học, rßi em nói social worker em cßn cái sensor đß đißu khißn.” - “Tony nói rßi ngßi ta làm cho Tony học?” Tôi tò mò hßi. À ngß, Tony vßa trß lßi vßa cßi nhß chßc quße tôi, “Ngßi ta không có làm. Em nói ngßi ta đi mua.” A, ra là vậy.

Nhßng tôi cß thßc mßc, “Ai gßi ý cho Tony dùng cái sensor đó nhß mßt con mouse?” “Em nghĩ ra và em nói vßi ngßi ta.”

Tony cho tôi xem phim Tony làm. Giờ ng m t ki u phim ho t hình. Trong đó m t c u bé đang v mê say theo ti ng nh c r n rã. “Em làm phim 'Tony đang v'.”

Th y tôi c xuýt xoa, “Làm sao mà Tony có th làm đ c kia ch ?” Tony c i hi n lành, “Mình mu n là đ c. Nothing is impossible. Nothing is impossible.”

“Em làm nhanh l m đó, 'faster, high speed,' trong m t ti ng. H i tr c có cái em làm m t hai ti ng, bây gi thì có b y phút thôi,” Tony thích thú khoe ti p khi th y s thán ph c qua v m t tôi.

Tony dùng computer đ “làm phim, graphic, art, nghe nh c, coi phim, làm m i th .”

“Th có chat đ c không?” - “Không có chat, ch g i đ n cho b n.”

Tôi h i, “Tony có th đ u khi n sensor nh trên m t bàn phím?” Tony b o, “Đ c, nh ng tr c đây thôi. Bây gi em set up ch ng trình 'voice recognition,' nó ch làm sao em làm theo nó. Thành ra bây gi em mu n vi t th thì em nói r i nó vi t cho em, em nói nó in ra.”

Tôi đi t ng c nhiên này đ n ng c nhiên khác.

Tôi nhìn Tony say s a ngó vào máy tính, chuy n t ch ng trình này sang ch ng trình khác, t edit phim, sang yahoo, vào youtube, g i phone, nh th ng i ta đang nh nhàng “nh p chu t” v y.

Làm sao có th làm đ c t t c nh ng đ u đó ch ! - “Mình mu n là mình làm đ c thôi à!”

V n b ng gi ng nói r t đ c bi t c a mình, Tony ti p, “Lúc đ u m i s d ng m t l m, m t l m. Gi thì em control very well. Lúc đó h c m t, nh ng mình thích và th y mình thành công nên

mê.”

“Nothing is impossible. Mình muốn là được à!”

“Bây giờ Tony còn theo học vì tính nết à không?” - “Bây giờ em không học nữa. Mệt quá. Đi không nổi.” Tony cười thú nhún.

Đã có thể cho Tony theo học vì tính bên ngoài trong suốt một thời gian dài như vậy là cần một sự hỗ trợ với công sức của nhiều người. Chỉ hình dung cách dắt Tony lên xe lăn, rồi đưa ra ngoài, rồi cho Tony lên xe hơi, chỉ đến trường, cho Tony lên xe lăn trở lại, đưa vào lớp.

Đâu chỉ đơn giản là vậy, làm sao để một người chỉ còn nhúc nhích được cái đầu đi u khi n chỉ c máy tính như một người bình thường, có phải là chuyện nhỏ?

Một kỳ công.

Ý chí và nghị lực của Tony là vô cùng, nhưng tình cảm của mọi người ở Garden Park đối với Tony cũng không bỏ bôn.

“Cho đến bây giờ, Tony vẫn là đứa như nhút nhát đây, trong việc dạy dỗ này. Nên mọi người ai cũng thương Tony hết. Lại thêm Tony quá thông minh, dễ thương và lễ phép nữa,” ông Na Nguyễn, giám đốc Garden Park nói. “Tôi xem Tony như con cháu mình vậy.”

“Lúc đầu vào mọi buổi tại nhà, Tony có cảm thấy chán ghét cả thời giờ này không?” Tôi hỏi

“Có.” Tony trả lời. “Khi tôi nh nh, em cảm thấy không còn muốn sống nữa. Nhưng rồi em nghĩ nếu em không vượt qua, giờ n để hết mọi đi u thì mình sẽ không sống được.”

“Tony mất bao lâu để thay đổi để có suy nghĩ đó?”

“Lâu đó. Khoảng 6 năm. Bây giờ thì em đã nghĩ khác hoàn toàn rồi. Có lúc cũng buồn nhưng không buồn lâu,” Tony nói với tôi, hay như đang nói với chính mình.

Bằng giọng đầy tình cảm, Tony tiếp, “Bây giờ, em nghĩ mọi việc đã tốt hơn, bởi em thấy em cần có gì cũng vui vẻ. Em có nhiều bạn hơn, bạn tốt. Có thầy giáo, có những người giúp, ai cũng thương em. Em cũng thoải mái hơn.”

Tôi hỏi có bao giờ Tony giận ai không. Tony kéo dài chữ “nooo.” “Em luôn tha thứ. Mình giận ai chỉ khổ cho mình thêm.”

Tony nói tôi nghe Tony luôn làm mọi thứ cho cuộc sống Tony luôn bận rộn, như nghe nhạc, làm phim, edit phim, xem phim, vẽ tranh. “I do everything and make my life's always busy.”

“Tony có ước mơ gì không?”

“Bây giờ em chỉ có một ước mơ duy nhất là trở thành một họa sĩ thực sự. Em đang cố gắng hết mình để biến ước mơ của mình thành sự thật, trở thành một họa sĩ chuyên nghiệp. Nothing is impossible.”

“Đó là ước mơ của em và nothing can stop me, không gì có thể ngăn em được.”

Tôi ra về, mang theo tiếng cười giòn tan của Tony Nguyễn, người họa sĩ vẽ bằng miệng, sẽ dùng máy vi tính vẽ ra, cùng câu nói, “Nothing is impossible, không gì là không có thể.”

Chỉ với một cái đầu, nhưng Tony đã biến đổi dùng cái đầu đó để thực hiện, nhưng hoài bão, nhưng

Tony Nguyễn - Liệt toàn thân nhưng không liệt ý chí

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt

Thứ Năm, 11 Tháng 2 Năm 2010 13:11

Đã c mất, nhưng đam mê, và hèn hốt, đã suy nghĩ nhưng đi u nhân bản nh t.

Nhìn Tony, tôi b ng th y cu c đ i này, đáng yêu và đáng s ng bi t bao.